

Ξενόπουλο, τὸν κ. Βώκο, ποὺ εἶναι καὶ μισοδικοὶ τοὺς, θάχει ἴσως αὖριο καὶ τὸν κ. Μιστριώτη καὶ τὸν κ. Πάπ, θάχει βέβαια ὅλον τὸν κόσμον μὴ μέρτα, γιατί γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἀγωνίζεται, ὅχι νὰ φτειαῖξαι δημοτικιστὲς, ἀλλὰ νὰ πείσει τὸν κόσμον πὺς οἱ δημοτικιστὲς δὲν εἶναι προδότες καὶ ἀγράμματα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς Ἑταιρίας, νὰ τὸ ξέρετε, κ' ἔχουν ἄδικο μεγάλο ὅσοι τῆς ρήχουνται. Ἀλλοίμενον, τόσο πικὰ σκλαβώθηκε αὐτὸς ὁ τόπος ποὺ νὰ μὴ μποροῦνε ἑκατὸ διακόσιοι ἄνθρωποι νὰ λένε καὶ νὰ δείχνουν πὺς δὲν εἶναι ἡλίθιοι; Πρέπει ὅλοι μας νὰ σκεφτόμαστε σὰν τὸν κ. Δαμβέρρη καὶ νὰ πολεμοῦμε σὰν τοὺς κ. κ. Ἐσπερινούς» μὲ ψευτιὰς καὶ μὲ συκοφαντίας;

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

(ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΛΟΥ)

50

Τώρα τὰ πουλιά τώρα τὰ χελιδόνια
τώρα οἱ πέρδικες τώρα λαλοῦν καὶ λέγουν:
—Θύπνα, ἀφέντη μου, θύπνα ἀγκάλιασε
ματάκια καὶ φρυδάκια καὶ ἀσπρονε λαιμὸ,
βυζιά σὰν πορτοκάλια.—Ὁχ τὰ μπεζέρισα
τσιμπώντας καὶ φιλιώντας καὶ ἀγκαλιάζοντας.

51

Μιά παρασκευὴ καὶ ἓνα σαβανοβράδι
μάννα μ' ἐδίωχνε ἀπὸ τὰ πατρικά μου.
πέρνω ἓνα στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
βρίσκω ἓνα δέντρο ψηλὸ σὰν κυπαρίσι,
στέκω τὸ ρωτῶ καὶ τὸ βαριεξιάζω:
—Ἐχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ, τρία νὰ σοῦ μιλήσω,
μάννα μ' ἐδίωξε ἀπὸ τὰ πατρικά μου,
ἔς ἔχεις τὸ πού νὰ μείνω ἀπόψε.
—Νὰ ἡ ρίζα μου, δέσε τ' ἄλογο σου,
νὰ τὰ κλώνια μου, κρέμα τὰ ἄρματα σου,
νὰ καὶ ὁ ἥσκιος μου, πέσε καὶ ἀποκοιμήσου.

52

—Κόρη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ μὲ τὰ μάβρα μάτια,
κατέβα κάτου καὶ ἀνοίξε τὴν καρυδένια πόρτα,
ἔχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ, νὰ σὲ βαριεξιάσω:
—Κόρη μ' ποὺ πάει ἡ μάννα σου, ποὺ πάει ὁ παμπάς σου;
—Ἡ μάννα μου πάει στὴν ἐκκλησιὰ, πατέρας μ' στὸ πα-
[ζάρι,
τὰ δυὸ ἀδερφάκια μ' στὸ σκολεῖδ σένα χαρτὶ διαβάζουν
κίγῳ κοιμάμαι μοναχὴ ἐπάνου στὸ κρεβάτι.

53

—Γιὰ ἰδέστε τὸ μαργιόλικο καὶ τὸ μαργιολισμένο
ποὺ σέρνει τὸ φεσάκι του νὰ νὰ εἶναι μεθημένο.
—Δὲν εἶμαι ἐγὼ μαργιόλικο καὶ οὐδὲ μεθημένο,
ἡ ἀγάπη μὲ βαλάντωσε καίμαι βαλάντωμένο.
—Ζαχαροζυμωμένη μου μὲ μέλι καὶ μὲ ζάχαρ'
τὸ ζάχαρ' ποὺ μὲ πότιζες ὅσο νὰ ἀγαπήσω
καὶ τώρα ποὺ ἀγάπησα θέλω νὰ σὲ λησμονήσω.
Σπράντα κίτρινα φλουριά σὲ μιὰν κλωστή μετάξι
γιὰ πᾶρ' τα ρούσα μὴ βραδιά, τῆλλα φωτιά ἔς τὰ κάψη.
Σπρίνω κόρη μ' καὶ ἔχε γειά.—Καὶ στὸ καλὸ λεβέντη μ'
ὦρα καλὴ λεβέντη μου καὶ νὰ καλοστρατίσεις
καὶ πάλι θὰ μὲ θυμηθεῖς καὶ πίσω θὰ γυρίσεις.
—Ἐδὼ ποὺ θὰ πάω, κόρη μου, κοράσι δὲν πηγαίνει,
ἔκει εἶναι τοῖρκοι ἀνύπαντροι καὶ οὐδὲ ραβωνισμένοι.
—Θάρθῳ κίγῳ, λεβέντη μου, θάρθῳ κίγῳ κοντά σου
νὰ ριάνω δειπνῶ, δειπνῶ, γίωμα νὰ γιοματίζεις,
νὰ στρώνω στὰ τριαντάφυλλα, νὰ στρώνω στὰ λουλούδια.
—Βάλε ἀντρίκια ντυμασιὰ καὶ κόψε τὰ μαλλιά σου.

54

Θέλτε δέντριά μου ἀνοίξετε, θέλτε καὶ μαρμαίετε,
στὸν ἥσκιο σας δὲν κάθομα, στὴ ρίζα δὲν πλαγιάζω,
μὲν καρτερῶ τὴν ἀνοιξὴ νάρθει τὸ καλοκαίρι
λάνοιξε ὁ γάβρος κ' ὁξιά, νὰ ἡσυχιάσουν τὰ λημέρια
νὰ βγοῦν τὰ στεροπρόδατα καὶ τὰ παχιά κριάρια,
νὰ βγεῖ κ' ἡ Παναγιώτα μετὰ τὰ καλά κορίτσια,
μὲ τὰ καλά, μὲ τὰ ξανθὰ, μὲ τίς καλὲς τίς νύφες.

55

Κόρη μαργιολιά, κόρη μαργιολισμένη
χρόνον ἔπλενε τάντρα της τὰ ρουχίσια,
χρόνον καὶ πέντε μῆνες
πλένει καὶ ἄπλωνε καὶ ὁμορφεσκαματίζει,
παραπάτησε καὶ φάνκε τὸ ποδάρι
λάμπει ἡ θάλασσα λάμπουν καὶ τὰ καράβια
—Κόρη μαργιολιά, κόρη μαργιολισμένη
κατέβασ' τὴν ποδιά καὶ σκέπασ' τὸ ποδάρι,
λάμπει ἡ θάλασσα λάμπουν καὶ τὰ καράβια.
—Καραδοκύλη, φώναξε, καραδοκύλη, λέγει,
καραδοκύλη Γκιμιτζή καὶ πρῶτα καπετάνε,
ἀφτὸν τὸ νιδ ποὺ ἔχετε καὶ ἀφτὸ τὸ παλικάρι
κωπὶ νὰ μὴν τὸ δώσετε, κωπὶ καὶ παλαμάρι
μὴν τὸ μαδρίσει ὁ κορνιαχτός, τὸν ἀραχνιάσει ὁ ἥλιος,
ὅσο νὰ πάω καὶ ν' ἀρθῶ καὶ πίσω νὰ γυρίσω
νὰ φέρω τᾶσπρα στὴν ποδιά καὶ τὰ φλουριά στὴν τσιόπη
καὶ δίνω καὶ σὲ ξαγορνῶ καὶ δίνω καὶ σὲ πέρνω.

56

Μάννα μ' μὲ κακοπάντρεψες καὶ μὲ δώκες στὸν κάμπο,
ἐγὼ τὸ κάμα δὲ δορῶ, νερὸ ζεστὸ δὲν πίνω,
ἰδὼ τρυγὸνα δὲ λαλεῖ καὶ κοῦκκος δὲν τὸ λέει,
τὸ λὲν ἀηδονία στὰ βουνὰ καὶ πέρδικες σὶνὸν κάμπο,
τὸ λέει καὶ μιὰν Ἀγραφιώτισσα, τὸ λέει σὰ μυρολόγι.
Ποῖς ἔχει ἄντρα στὴν ξενιτιά καὶ γιὸν μὲς τὰ καράβια
ποτὲς νὰ μὴν τοὺς καρτερεῖ, ποτὲς μὴν παντεχένηι:
τρία καράβια βουλίσαν, τὰ τρία ἀράδα ἀράδα,
γιομίζει ἡ θάλασσα παννιά κ' οἱ ἄκρες παλικάρια
καὶ μιὰ νοφούλα ταπεινή, πολὺ ταπεινωμένη
μαζώνει πέτρες στὴν ποδιά, λιθάρια στὸ μαντήλι,
πετροβολαῖ τὴ θάλασσα, πετροβολαῖ τὸ κύμα.
—Θάλασσα πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα
ποὺ μέφαρες τὸν ἄντρα μου μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ μου.
—Τί φταίγω ἐγὼ ἡ θάλασσα, τί φταίγω ἐγὼ τὸ κύμα
τὸν ἄντρα σου τὸν ἔχω ἐγὼ, ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ σου.

57

Ὁ διάσμος καὶ ὁ βασιλικὸς καὶ τὸ μακεδονίσι
ἀφτὰ τὰ τρία μάλλον καὶ ἀφτὰ τὰ τρία λένου:
Γυρίζει ὁ βασιλικὸς καὶ λέει τὰ λουλούδια:
—Σωπάτε, βρωμολούλουδα, καὶ τόσο μὴν παινιδέστε,
ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλικὸς ποὺ μὲ τιμοῦν ὁ κόσμος,
ποὺ μὲ τιμοῦν οἱ παπαδῆς
στὴν ἐκκλησιὰ δὲ λείπω ἐγὼ ἀπ' τοῦ παπὰ τὰ χέρια.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἓνα, κ' ἓνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιῶνται
στὰ γραφεῖα μας τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ
Γιαννίρη».

Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ Φωτιάδη Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ
ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση».

Τοῦ Ἐδδαλιώτη «Ἱστορίαι τῆς Ρωμιοσύνης
καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.»

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμῆικης
γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ Λόγγου «Ἀδάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδε-
μένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερῆδη.

Τοῦ Σοφοκλῆ Αἰας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σί-
δερη.

Τοῦ Κ. Παπαγιάννη «Μοσχίς» (Δηγήματα
50 λεπτὰ).

Ἡ ΛΙΛΙΑΔ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ.
Πάλλη δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἐξωτερικὸ.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

*Ἐνα τυπογραφικὸ λάθος, σπουδαῖο, ποὺ πρέπει νὰ
διορθωθεῖ. Στὸν κατάλογο τῶν Δημοτικιστῶν, ποὺ δημο-
σίεψαμε στὸ 132 φύλλο, δὲ μπεῖκε τὸνομα τοῦ κ. Φώτη
Φωτιάδη, τοῦ σοφοῦ γιαιτροῦ καὶ συγγραφέα. Νὰ, λοιπὸν
κ' ἔνας μεγάλος δημοτικιστὴς, ποὺ ἀξίζει γιὰ χίλιους ἀπὸ
καίνοὺς ποὺ δηλώσανε πὺς δὲ θέλουνε νὰ εἶναι καὶ νὰ νο-
μίζονται δημοτικιστὲς.

— Στὸν κατάλογο τοῦ κ. Ψυχάρη δὲ μπεῖκε καὶ ὁ
συγγραφεὴς μας κ. Δ. Σῆλος, μὰ καὶ πόσοι ἄλλοι ξεχα-
στήσανε! Λίγο ἀκόμα νάψαχνε κανένας, καὶ τοὺς 140
τοὺς ἀνέβαζε ὁμέσως σὲ χίλιους σαραντα, καὶ πάλι βλέ-
παμε.

— Ξέρετε μὲ ποιά προσόντα καταβαίνει κάποιος ὑπο-
ψήφιος βουλευτής; Μὲ τὴ φίλα τοῦ Ντεληγιάννη! Τὸ
«Ἐμπρός», γράφοντας τίς προτάσεις γι' αὐτὸν, ἔλεγε πὺς
κάποτες, σὲ κάπιο τσιμποῦσι, ὁ Ντεληγιάννης τὸν ἀπο-
κάλεσε «πολύτιμον φίλον». Αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ μᾶς τότε
στεῖλουν οἱ συμπατριῶτες τοῦ μεθαύριο νικητὴ καὶ τρο-
πικοῦχο στὴ Βουλὴ!

— Στὸ ἴδιο καλούπι τοῦ ἀπολύτου φίλου χύθη
καὶ τὸ παρατσούκλι ποὺ δώσανε οἱ «Ἀθῆνες» στὸν κ. Ι.
Μ. Δαμβέρρη. Γιὰ τίς «Ἀθῆνες» ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι ὁ
σοβαρότερος τῶν εὐφυσολόγων, ὅπως γιὰ μᾶς ὁ κ. Πάπ
εἶναι ὁ σαχλότερος τῶν σοβαρῶν.

— Μὲ τὸν κ. Μετασῆ, ποῦναι καὶ συντρομητὴς
μας, δὲν ἔχουμε κανένα παράπονο γιὰ ὅσα εἶπε. Μίλησε
ὁ ἄνθρωπος σὰ γιαιτρός καὶ δὲ μπορούσε ἀλλιώτικα νὰ μι-
λήσει.

— Σὰ γιαιτρός ὁνειρεύεται νὰ μιλήσει μὴ μέρτα καὶ
ὁ ἀγαπητὸς μας—συντρομητὴς καὶ αὐτός— κ. Μετασῆς
Σακάρραρος. Αὐτὸς ὅμως εἶναι λίγο πὺς ἄγριος. Γιὰ νὰ
μιλήσει, λέει, περιμένει νὰ πεθάνει πρῶτα κανένας δημο-
τικιστὴς γιὰ νὰ τοῦ κάνει νεκροψία καὶ νὰ δεῖ ποιά ὁλ-
οίωσις ἔχουν πάθει τὰ ἐγκεφαλικά του κύτταρα.

— Ποῖς ἀπὸ μᾶς, γιὰ χάρη τῆς Ἐπιστήμης, ποὺ
τόσο θὰ ὠφελήθῃ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Σακάρραρου,
θίποφασίσει ναὐτοχτόνησε;

— Μαῦρο καὶ στὸν «Κύκλωπα» τοῦ Εὐριπίδη! Ἡ
«Ἐσπερινὴ» τὸν καταψήφισε γιατί, λέει, ἀναφέρει ἓναν
λιμοκοντόρο, κ' οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν λιμοκοντόρους.

— Σήμερα ποὺ θὰ ἴδῃ πὺς ἔχει καὶ Τούρκους μέσα,
αρχαῖες Τούρκων, θὰ φριξέει. Θὰ μᾶς φωνάξει πάλι
πὺς οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν Τούρκους, μὰ θὰ τῆς ποῦμε
καὶ μεις πὺς οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν οὔτε «Ἐσπερινὴς»,
οὔτε Τούρκους.

— Δὲν εἶχανε δὲ καὶ καμιά ἀνάγκη νὰ φωνάξουν πὺς βε-
βηλώνεται ὁ Εὐριπίδης καὶ νὰ καλέσει καὶ τὴν ἐθνοφρουρά
—τοὺς φοιτητὲς δηλ.—στὰ ὅπλα.

— Βεβηλώνεται ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τὴν μετάφραση τοῦ
«Κύκλωπα»! Ὑψίστε Θεὸ! Μὰ τότε τί ἔπαθε ὁ κατημένος
ὁ Ἀριστοφάνης ἀπὸ τὴν μετάφραση τῶν «Ἐκκλησιαζου-
σῶν» καὶ τῆς «Λυσιστράτης»; Μήπως θὰ μᾶς πείτε πὺς
μεταμορφώθηκε σὲ οὐρητήριον; Μὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ
παραταθῶναι στὸ Δημ. Θέατρο, ἀλλὰ στὴν πλατεῖαν τοῦ
παράγκα μὲ τὰ πεντάλεπτα καὶ τὰ δεκάλε-
πτα.

— Ἐστὶ πρέπει νὰ διαβαστοῦνε μερικὸι στίχοι τοῦ
«Φάουστ» ποὺ κακοτυπωθήκανε στὸ περασμένο φύλλο:
«Ὡ ναί, οἱ γυαλιστεροὶ σας λόγοι ποὺ στολίζα
αὐτοὺς πλέκετε στῆς ἀνθρωπότης τὰ ξεσκαλίδια.

«Καὶ πρὶν στοῦ δρόμου φτάσει τὰ μισά...»

Ο ΙΔΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΛΗΚΕΤΑΙ 3—5 Μ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΡΒΑΝΙΤΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Φίλτατε Νουμά,

Ἡ «Τριμπούνα» τῆς Γόμης δῶ καὶ λίγες μέρες δημοσίεψε ἄρθρο γιὰ τὰ ξένα σχολεῖα π' ἀνοίγουνε στὴν Ἀρβανιτιὰ—καὶ γιὰ νὰ μὴν τύχει καὶ μὲ παραξηγήσει κανένας ἀπὸ τὸ κηφηνариό μας, μὲς τὰ σχολεῖα τὰ ξένα μὴ θαρρῆψετε πὼς εἶναι καὶ Ρωμαίικο. Ἀπὸ τῆς «Τριμπούνας» πήρε τὸ ἄρθρο μὲ δική μας, Ἀθηνική, πολιτική καὶ ἀνεξάρτητος (πάντα!), καὶ ἀπάνου σ' αὐτὸ τραβάει τὸ σπαθί τ' ἀκονισμένο στὴν ἐθνικὴ ἀλαφρόπετρα—ἔτσι, μονάχα γιὰ νὰ γυαλίζει—καὶ ρήχνεται τῆς «Ἐπισήμου πολιτείας, τῆς τὰ πάντα ἀμελοῦνης» γιὰ τὴν τάχα νὰ μὴν ἀνοίγει καὶ αὐτὴ σχολεῖα στὰ Γιάννενα καὶ σ' ἄλλη τὴν Ἀρβανιτιὰ.

Τίποτα πὺρ ἐγκολο ἀπὸ τὸ νὰ εἶσαι πατριώτης, καὶ ὅλοι μας γιὰ τὸ χατῆρι τῆς ἐφκολίας εἴμαστε πατριώτες. Ἀλλοίμονο! Κι ὁ χριστιανὸς καὶ πατριώτης δὲν εἶχε τάχα τὴν παλληκαριὰ νὰ ρήξει μὲ ματιὰ γύρω του; Δὲν κοίταζε νὰ δεῖ, ἔχει ἡ Ἀθήνα, ἡ Ρωμιοσύνη ἡ λεφτερωμένη, ἔχει κανὰ σχολεῖο, πὺρ νὰ μπορεῖ νὰ στείλει φῶς καὶ στοὺς σκλαβωμένους τόπους; Οἱ Βλάχοι, καὶ οἱ Αὐστριακοὶ, καὶ οἱ Ρούσοι καὶ οἱ Γιαπωνεῖς ἀκόμα, ἔχουνε τὸ δικαίωμα γιὰ τὴν πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἔχουνε μὲ γλῶσσα ποὺ μπορεῖ νὰ μορφώσει ἀνθρώπους ἀξυπνητοὺς ἀκόμα, σὰν τὸ λαὸ τῆς Ἀρβανιτιᾶς. Ἐμεῖς; Τί ἔχουμε μεις; Μ' ὅλο τὸ προγονικὸ φῶς ποὺ κάνουμε πῶς καθρεφτίζεται στὴν ψυχὴ μας, πᾶμε κοντὰ νὰ μὴ βλέπουμε σὲ λίγο τὴ μύτη μας.

Μὴ θάρρῃς πὼς διψᾷ γιὰ δασκαλισμὸ τῆς ἀσκητότερης φάτσας ὁ παλληκαριστὸς λαὸς τῆς Ἀρβανιτιᾶς;

Στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεται ζητᾷ ζωντανή, πολὺ ζωντανή γλῶσσα γιὰ νὰ τὸνε θεργίψει, καὶ ἡ «Ἐπίσημος πολιτεία»—δηλαδὴ ὅλοι οἱ δασκάλοι τοῦ Σήμερα—αὐτὴ τὴ ζωντανή γλῶσσα, βέβαια νὰ τὴ δώσουνε δὲν ἔχουνε, πρῶτος-πρῶτος ὁ ἀρθροπατριώτης. Ἐχουμε Ἀρβανιτιᾶς καὶ Ἀρβανιτιᾶς μέσα μας ἐμεῖς οἱ πολιτισμένοι καὶ λεφτεροὶ ρωμιοί. Ἀρτὲς θρηνοκοπᾶνε στὴ σκλαβιά τοὺς ὅλη-μερίς μπροστὰ μας—μὲλα ἀπὸ τὰς ἀκοῦμε, χωσμένοι στὴς κλασικὲς μελέτες μας, ὅπως τὰ γουρύνια στὸ βούρκο καὶ θ' ἀκούσουμε τοὺς μακρινούς; Ντροπὴ μας νὰ μὴν ἔχουμε τὴ δύναμι κατὶ καὶ μεις νὰ φηκίσουμε σὰν ἀνθρώποι. Μάθαμε στὴ ψευτιά. Ψευτιά στὰ μεγάλα, ὅπως καὶ στὰ μικρά.

Μὰ πάλι τί μᾶς νοιάζει; Ἄς εἶναι καλὰ οἱ συγγενῆδες τοῦ Βασιλιά μας. Ἀρτοὶ μᾶς γαῖζουνε, ἀρτοὶ καὶ θὰ μᾶς φᾶνε. Ἐννοια σας! Μελετάτε—Μελετάτε!

Κακομελέτης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ

Φίλτατε «Νουμά»,

Πόσοι καὶ πόσοι δὲν περῶσαν καὶ δὲν περᾶνε ἀπὸ τὴν «ὁδὸ Σταδίου»—δηλαδὴ ἀπὸ τῆς Βιομηχανικῆς Τράπεζας, ποὺ ἔχουνε κρεμασμένες τὶς ρεκλάμες τῆς Βελγικῆς Ἐκθέσεως; Ὅσοι ρήχνουνε καμιά ματιὰ—σὰ τὸ καταδέχονται!—κοιτάζουνε γύρω τους καὶ ἀδοῦνε καὶ ἄλλους, μουρμουρίζουνε τὰ φρατζέλικα γραμμένα. Ἄ δὲν εἶναι... δὲ στέχουνται. Ἐγὼ γιὰ τὸ γού-

στο τους καὶ γιὰ τὶς ἄλλες λεπτομέρειες δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ λέξη· μόνο γιὰ τὴ Γυναῖκα τὴν ξεμπράτσω-τη, τὴν ἀντρίκεια Γυναῖκα ποὺ ἔχει ἀδράξει κάπια σιδε-ρικά, γι' αὐτὴ σκέφτηκα νὰ πῶ τὰ δυὸ λόγια μου. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς νέους μας ἔχουνε λίγη θέλησι καὶ προσέξουνε στὸ τί συμβολίζει ἡ δυνατὴ ἐκείνη γυναῖκα, θὰ ἰδοῦνε σὲ τί καθήσιό ρήξαμε τὶς γυναῖκες μας, τὸ ἴδιο μας τὸ σπῖτι. Βλέπουμε καμιά γυναικούλα νὰ δουλέβει ἐδῶ γιὰ τὸ ψωμί πᾶς τῶν παιδιῶν της καὶ τὸ θεωροῦμε σπουδαῖο. Ἀκόμα μὲ τὸ νὰ θελήσει μὴ κυρία νὰ δουλέψει σὲ κάπιο γραφεῖο, ἤρθαν οἱ διάφοροι καφεενέδες νὰ εἰποῦν, πὼς στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία δὲν πᾶει τέτλια κατάντια, νὰ δουλέβουνε—νὰ ξεσκαλω-νουνται οἱ γυναῖκες μας. «Ἀλλὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα!» Τὰ ἑλλήν. ἦθη καὶ ἔθιμα εἶναι νὰ πεθαίνουν οἱ κοπέλλες σ' ἐρωτικὲς πολυλογίες, σὲ ψευτιὲς καὶ νὰ μᾶς ὑφαίνουν τὰ σάβανα μας.

Ὅμως ἐκεῖ ἡ Γυναῖκα σὰν πιάνει νὰ δουλέψει, δὲν τὸ κάνει μόνο γιὰ τὸ ξερὸ ψωμί, μὰ καὶ γιὰ μιὰν ἄλλη—ἀφανέρωτη ἀκόμη ἐδῶ—τροφή. Τὴν τροφὴν τὴν ἠθική, τὴν πνευματική, μὲ μιὰ λέξη γιὰ τὴν ἀτομικὴ λεφτεριά, ποὺ θὰ πῇ ἐθνικὴ λεφτεριά. Ποῦ νὰ τὰ νοιώσουμε μεις ἀπὸ τὰ Ἀγκλὰ δὲν ξεχνᾷμε τὴ δικιολογημένη σεμνοτυφία τοῦ πολυτεχνείου μας.

Ρωμιοπούλο

ΣΤΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ ΤΗΝ ΠΑΡΑΞΑΛΗ

Τοῦ Δ. Ταγκόπουλου

I

Στοῦ πυρετοῦ τὴν παραζάλη
Τὰ μάτια φέρονω δλόγυρά μου,
Μ' ἀνοίγει ὁ πόνος τὸ κεφάλι
Καὶ σὰ γροικῶ τὴν ἐρημί μου
Τὰ μάτια μου σφαλῶ καὶ πάλι
Καὶ κλαίω καὶ κλαίω τὴ σφοδρά μου
Στὸ φτωχικὸ μου προσκεφάλι.

II

Στοῦ πυρετοῦ τὴν παραζάλη
Πὼς κουνουνίζουμε τ' αὐτιά μου!
Λὲς καὶ στοιχιῶν ἀκούω τὴν πύλη,
Ποῦ συνταράζει τὰ μυαλά μου,
Λὲς καταρράχτη βοὴ καὶ ζάλη,
Τὸ ρέμμα τοῦ ποῦ σκᾷ μπροστὰ μου,
Σὰν πέφτει ἀπὸ μιὰ πέτρα σὲ ἄλλη...

III

Στοῦ πυρετοῦ τὴν παραζάλη
Δὲν ξαγρυπνᾷ κανεὶς κοντὰ μου,
Ἡ μάβρη μου νύχτα εἶναι μεγάλη
Καὶ πὼς θὰ ξημερώσω ἄλλοιὰ μου...
Ὡ ὕπνε ἰδὲς τὸ ποῦχω χάλι
Κ' εἶλα νὰ βρῶ τὴν ἡσυχιά μου
Στὴ θεία καὶ δάλαλῃ σου ἀγνιά!

1905.

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

*Υπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Θ. Π. Ντεληγιάννης

Σκοτωμοί.—Πύργος 1, στοὺς Κωσταντίνους 1, στὸ Ναστῆρι τῆς Ἑβας 1, Κερκλλονιά 3, στὴν Περαιά 1 (ἐκλογικὸς), στὴν Ἰθάκη 1, Ἀχάκι 1, Γύθειο 1.

Λαβωμοί.—Ἀθήνα 15, Περαιάς 4, Λεψίνα 1, Τρίκαλα 6 (ἐκλογικὸι), Καλαμάτα 1, Κυπαρισσία 1.

Κλεισιές.—Ἀθήνα 9, Περαιάς 6, Κηφισιά 1, Παλιόκαστρο 1, Νάξο 1.

Γυναικοκλεισιές.—Ξηροχώρι 1, Ἀργιστόλι 1, Καρπενήσι 1.

Βιασμός σὲ παιδί.—Λάβριο 1.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Σαμ. στὴν Πόλη. Λάβαμε τὴν «Πρόσο» καὶ σεύχαριστῶμε. Περὶφημα τὰ λέει ὁ κ. Μ. εἰς τὸ οἰκὸς στὸ φύλλο τῆς 31 τοῦ Γενάρη γιὰ τὴν ἡλιθιότητα τοῦ Παλαμά, γιὰ τὴν παρὰ φροσύνη τοῦ Ψυχῆ κτλ. Μᾶς λέει καὶ πὼς ὁ Μοσχόπουλος (:) ἔχει γράψει τόσα βιβλία καὶ μόνο ἀνοήσιες δὲν ἔγραψε. Φυσικώτατο. Τὶς ἀνοήσιες τίς ἀφῆτε νὰ τίς γράψει ὁ κεχαριτωμένος Μ. εἰς τὸ οἰκὸς. — κ. Κ. Παρ. Δὲν περᾷ. Ἄμα βγεῖ, ποῦ θὰ γεῖ σὲ λίγο, τὸ δρᾶμα σὲ βιβλίο θὰ βρεθῇ τόπος πὺρ κατάλληλος γιὰ τὴν κρίσι. Τότε θάρρει τὸ πρᾶμα φυσικώτερα. — κ. Ἀντ. Ι. Ψυ. Καλὸ, μὰ ποῦ τόπος. Δὲ βλέπετε τί γίνεται; Στάλλο φύλλο.—Στοὺς τρεῖς ταχτικὸς ἀναγνώστες μας. Μᾶς λένε νὰ ρωτήσουμε τοὺς ἡθοποιούς τοῦ Βασιλικοῦ ποῖα γλῶσσα ἀρᾷσι περισσότερο στὸν κόσμον. Καλὸς ὁ λόγος σας, πὼς ἕνας ἡθοποιὸς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχει περισσότερο κύρος παρὰ χίλιοι Βλάχοι καὶ ἕνα μιλιοῦνι Κανελλίδης. Μὰ καὶ μ' αὐτὸ τί; Ποιὸς ἀκούει σήμερα σοβαρὲς κουβέντες; — κ. Ἀρῆ. Γεῖά σου! Πεθάνανε στὰ γέλια καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ κράτα γιὰ λόγου σου λίγο ὕπνιν ἀπὸ τοὺς βοθροκνωτάδες! — κ. Δημοτικιστῆ. Εἴπαμε τὰ συχαίρια σας στὸν Παλαμά. Σὰς εὐχαριστεῖ πολὺ.—κ. Ν. Ἀντ. Τί νάπαντήσουμε; Ἀξίζει τάχατις τὸν λόγον; Τὰ φιλολογικὰ ἀλιγκάρια σκαλίζουσι καὶ σωτᾶνε ποῖα εἰ-ναὶ τὰ ἔργα μας, τί ἔχουμε γράψει. Μὰ δὲ στάνει ποῦ δὲν ἔχουμε γράψει, ὅτι ἔχουμε γράψει αὐτοί; Θέλουμε καὶ ἄλλο καλύτερο φιλολογικὸ δῖπλωμα;

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἥτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὑποσμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας Ἀ' εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσιν τοῦ κα-ταθέτου ἐπὶ τῷ ὑποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-κύρῃ δὲ, Κιφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστή-ματων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς 0)0	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν
2	»	0)0	» » » 1 ἔτους
3	1)2	» 0)0	» » » 2 ἐτῶν
2	»	0)0	» » » 4 ἐτῶν
4	»	0)0	» » » 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.